

A. Wiśniewski

"Co wolno przywieźć z zagranicy i wywieźć za granicą. Nowe opłaty celne", Warszawa 1961 : [recenzja]

Palestra 5/5(41), 120-121

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ograniczył się w swej pracy do skomentowania przepisów, lecz rozstrzyga także szereg ogólnych kwestii natury teoretycznej.

W pierwszych trzech rozdziałach pracy (Rozdz. I „Przestępstwo narażenia na niebezpieczeństwo a usiłowanie”, rozdz. II „Przestępstwo indywidualnego a powszechnego narażenia na niebezpieczeństwo”, rozdz. III „Przedmiotowa strona przestępstw spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji”) autor zajmuje się problemami związanymi z kwalifikacją prawną wypadku drogowego na gruncie przepisów, których istota polega na narażeniu dobra prawnego na niebezpieczeństwo. W § 5 rozdziału III autor omawia typowe przyczyny wypadków drogowych.

Rozdział IV poświęcony jest omówieniu podmiotowej strony przestępstw spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji.

W rozdziale V autor analizuje poszczególne postacie zjawiskowe przestępstwa spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji, drogowej, a więc sprawstwo, usiłowanie, podżeganie, pomocnictwo. W rozdziale VI omawia zbieg przestępstw i przepisów ustawy, a narażenie na indywidualne niebezpieczeństwo jest przedmiotem rozważań w rozdziale VII.

Rozdział VIII („Przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości”) zawiera analizę art. 28 ustawy o zwalczaniu alkoholizmu.

Wreszcie w ostatnim IX rozdziale pracy („Nieudzielenie pomocy w niebezpieczeństwie”) omówiona jest problematyka nieudzielenia pomocy zarówno przez sprawcę spowodzenia niebezpieczeństwa, jak i przez inną osobę.

*

Co wolno przywieźć z zagranicy i wywieźć za granicę. Nowe opłaty celne. Wyd. IV. Wyd. Prawn., Warszawa 1961, s. 116.

Kolejne IV wydanie wymienionej broszury, znanej już dobrze licznym odbiorcom, zawiera nową taryfę celną przywózową, wprowadzoną w życie rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 21 lipca 1960 r., oraz wydaną przez Ministra Handlu Zagranicznego i zmienioną rozporządzeniem z dn. 11 marca 1960 r. taryfę celną wywózową.

Poza taryfami i wprowadzającymi je rozporządzeniami książka zawiera także szereg innych aktów, spośród których szczególnie ceł przywózowych dotyczą: rozporządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z 29 października 1960 r. w sprawie stosowania taryfy celnej przywózowej wraz z wyjaśnieniami do poszczególnych pozycji tej taryfy; zarządze-

nie Ministra Handlu Zagranicznego (także z 29 października 1960 r.) w sprawie stosowania ulgowych stawek celnych przy przesyłkach pocztowych wraz z instrukcją w sprawie postępowania przy stosowaniu tych ulgowych stawek; zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego (z tej samej co wymienione wyżej daty) w sprawie pozwoleń na przywóz towarów z zagranicy przeznaczonych dla odbiorców nie będących osobami fizycznymi.

Ponadto w książce zostało zamieszczone zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z 11 kwietnia 1959 r. w sprawie zwolnień od należności celnych przedmiotów i towarów przywożonych z zagranicy lub wywożonych za granicę w obrocie pozaplanowym, a także rozporządzenie Ministra Handlu Zagranicznego w sprawie właściwości urzędów celnych uprawnionych do orzekania w postępowaniu karnym skarbowym oraz zarządzenie tegoż Ministra z 3 września 1960 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej urzędów celnych w zakresie dochodzeń w sprawach karnych skarbowych.

Przy korzystaniu z książki trzeba pamiętać, że już po jej wydaniu ukazało się zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z 10 lutego 1961 r. (Mon. Pol. Nr 15, poz. 79), zmieniające zamieszczone w zbiorze zarządzenie z 11 kwietnia 1959 r. w sprawie zwolnień od należności celnych przedmiotów i towarów przywożonych z zagranicy lub wywożonych za granicę w obrocie pozaplanowym.

≡

S. Gebert: *Komentarz do ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych*. Wyd. Prawn., Warszawa 1961, s. 292 i VIII.

Ustawa o radach narodowych z 25 stycznia 1958 r. wprowadziła liczne i istotne zmiany w porównaniu ze stanem poprzednio obowiązującym, opartym na ustawie z 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej. W szczególności nowa ustawa unormowała zagadnienie rozszerzonego zakresu działania i samodzielności gospodarczej rad narodowych oraz stworzyła podstawę do dalszego rozszerzenia ich kompetencji. Ustawa zmierza także do prawidłowego ustalenia roli takich organów rad narodowych, jak komisja, prezydium, wydział, oraz precyzuje uprawnienia nadzorcze Rady Państwa, Rządu i ministrów w stosunku do rad narodowych i ich organów, zapewniając jednocześnie realizację jednolitej polityki w państwie przy zagwarantowaniu odpowiedniej samodzielności organów terenowych.

Jednakże prawidłowe stosowanie kilkudziesięciu artykułów ustawy wymaga niewątpliwie posiadania wiedzy prawniczej i znajomości sze-